

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandhed, Kunskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23

1. Decemher 1909

58. Aargang

Gjenløsningsarbejdet for de Døde.

Af Präj. Charles W. Penrose i Mill. Star.

Iblandt de herlige Budskaber, som det evige Evangelium har bragt i disse de sidste Dage, er ogsaa Åabenbaring angaaende Frelse for de Døde. Den ortodoxe Ide, at Salighed kun kan vindes af det forholdsvis ubetydelige Antal af denne Jordes Indbyggere, som tro, at Jesus af Nazaret er Kristus, er ikke alene urimelig og frygtelig, men absolut absurd, naar paa den ene Side Guddommens Karakter og Natur tages i Betragtning, og paa den anden Side den Uendelighed af menneskelige Skabninger, der aldrig have hørt om Menneskeslægtens Frelser, og som have forladt denne Sfære i Uvidenhed og VanTro. Det Sandhedslys, som er brudt frem ved Guds Åabenbaringer til Profeten Joseph Smith, har spredt Mørket og Skrækken for den frygtelige Dom, som „kristne“ Theologer have prædiket, og i Stedet for udfoldet den guddommelige Plan om Frelse for den faldne Menneskehed.

Den herskende Branglære, som paastaaer, at de Myriader af Hændinger og talløse Millioner af Andre, der ikke have annammet Kristus, som han er blevet fremstillet af de religiøse Prædikanter, skulle blive fordømte, har hovedsagelig dannet sig fra det Udtryk i den hellige Skrift, som siger: „Der er intet andet Navn under Himmelten, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste“, og dette Udtryk er yderligere bestyrket ved de Ord: „Den, som ikke tror, skal vorde fordømt“. Alle de talløse Bildfarelser, i hvilke Sekterianismen er falden, have deres

Oprindelse fra fragmentariske eller udforskede Skriftsteder, hvos Mening er blevet fejlagtig udlagt. Bøgernes Bog er af dem alle antaget som den eneste og usædvanlige Kettesnor til evigt Liv; men hver Fortolker har havt sin egen Mening og Anskuelse om dens Bethydning; derved er den religiøse Verden kommen i en farlig og sorgelig Forvirring, „ligesom en Havbølge, der røres og drives af Bejret“. Der er kun meget saa Punkter, om hvilke de kunne komme til Enighed; de holde hver især fast ved deres egen Opsattelse. Medens det er Sandhed, at der kun findes eet „evigt Evangelium“, een Herre, een Tro, een Daab, een Helligaand, een Gud og alles Fader, een smal og trang Sti til Guds Nærhed, saa følger ikke deraf, at alle Jordens Børn, som ere døde uden dette Evangelium, skulle fastes i et evigt Helsevede. Hverken Fornuft eller Abenbaring støtter en saadan Udtydning, der vedrører Størstedelen af Adams Efterkommere. De øste paa Prædikestolen brugte Fraser: „Som Træet falder, saa skal det ligge“; „som Døden levner os, saadan skal Dommen finde os“; „der er ingen Omvendelse i Graven eller Tilgivelse efter Døden“ findes ikke i Skriften, men ere Forvængninger af Skriftsteder, om hvilke Enkelte tro, at de udtrykke en saadan Mening; Theorier, der vare sammentrækkede af saadanne Anskuelser, vilde heller ikke være i Overensstemmelse med tydelig og bestemt guddommelig Udtalelse desangaaende, selv om de fandtes i Bibelen.

Guds Retsfærdighed og Misundhed varer til evig Tid. Kjærligheden er en uadskillelig Del af hans Væsen. Men denne Opsattelse er aldeles ikke i Harmoni med de Lærdommene, som Præstestanden i Dag udspredes. Der behoves ikke særlige Argumenter for at vise, at selv i almindelige Retsforhold, hvor Kjærlighed og Barmhjertighed ikke spille nogen Rolle, kan det ikke tænkes, at en Person vil blive straffet for at undlade at modtage det, der aldrig er blevet ham tilbuddt, eller for at handle mod Noget, om hvilket han fuldstændig savner Kundskab. Hvorledes kan da nogen fordomsfri Mand tro, at evig Fortabelse skal ramme Hedningerne eller dem, der levede i Kristenheden, men forlod dette Liv uden at have modtaget Undervisning om disse Ting? Der maa maaske spørges, hvorledes skulle da følgende Skriftsteder forstaas: „thi der er intet andet Navn under Himmelens, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste“, og „hvo, som ikke tror, skal fordommes“? Vi ville svare med Apostlen Paulus' Ord: „Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen som prædiger“? Heri beviser han, at „Tro kommer ved Hørelse, og Hørelse sker ved Guds Ord“. Der udkræves Hørelsen af Guds Ord ved Gen, som er sendt af Gud; det er ved guddommelig Myndighed til at bringe en Person i en saadan Stilling, at samme Person kan dømmes for at have forkastet Guds Ord. Lyset maa komme, og Lejlighed til at

se Lyset gives, inden en Person kan blive straffet for at „elske Lyset mere end Mørket“.

At en uhyre Majoritet af Menneskeslægten har forladt dette Liv uden at have faaet en saadan Lejlighed, er et uomstødetligt Faktum, men hvorfor kan Guds Ord ikke forklyndes blandt de hensovede Mænd og Kvinder i Aalandernes Verden? Svaret bliver: Fordi den nu antagne fejlagtige Lære siger, at naar Døden kommer, gaar Sjælen enten opad til en herlig Himmel eller nedad til et frygteligt Helvede; den Afdødes Skjæbne er bestemt og uforanderlig. Alligevel læse vi i Skriften, at da Jesus døde, gif han ikke til Himmelnen, men til Paradis; ligeledes gif hans Aland hen og prædikede for Aalanderne i Forvaring, de, der vare gjenstridige i Noah's Dage, medens Arken byggedes, og Hensigten med hans Evangelieprædiken var, „at de maatte dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aalunden“. Dette er let nok for et almindeligt Sind at satte, og der er intet derimod uden en absurd og desværre meget udbredt religiøs Anstuelse.

Endnu mere tydelig er Frelserens egen Udtalelse, naar han siger: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rige“. At hermed menes virkelig Daab af baade Vand og Aland, er fuldstændig indlysende, dersom man ingen Betydning tillægger de fejlagtige og vildledende Forklaringer, som de moderne Teologer give om disse Ords Menning. Frelserens Ord mene Neddyppelse eller Begravelse i Vandet, og at komme ud eller op deraf vil blive i Lignelse af en naturlig Fødsel, saa Aalunden udgydt og blive meddelagtig i Jesu forsonende Blods Fortjeneste, der vil rense fra al Synd og modtage de Tre, som vidne paa Jorden, „Aalunden, Vandet og Blodet, og som ere Et“. Dersom dette er Sandhed, saa kan der spørges, hvorledes afdøde Sjæle kunne blive fødte af Vand, da Legemerne have forladt den materielle Verden? Svaret bliver da, at de Levende maa døbes for de Døde. Dette er ogsaa en Bibellsærdom.

Grækerne troede ikke paa Legemets Opstandelse, hvorför Paulus henviede deres Opmærksomhed paa Ting, med hvilke de vare fuldt ud fortrølige, idet han, naar han forsvarer Opstandelsen blandt dem, siger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opregges; hvi døbes de da for de Døde“? (1. Kor. 15, 29.) Dette syntes at tiltale deres bedre Forstand og den Kunstdfab, de havde om, at nogle af de tidligere Kirkesædre anerkendte en saadan Daab paa den Tid. Modstandere heraf ville forsøge paa at skjule denne Evangeliets sfinnende Sandhed under et Lag af VanTro og Modsigelser og indhylle det i mystiske og usattelige Forklaringer; men Apostlens hele Argument var angaaende dem, der havde forladt dette Liv, og hvis Legemer slumrede i Graven, men som skulde opstaa; thi „ligesom Alle døde i Adam, saa skulde ogsaa Alle levendegjøres i Kristus“. Det var

nemlig de Døde af Adams Esterkommere, for hvilke de Levende skulde døbes.

Bore Modstandere paastaa, at de Sidste-Dages Hellige ingen anden Grundvold have for deres Tro paa denne herlige Lærdom end det ene Skriftsted, hvortil der netop er henvist. Dersom dette var Sandhed, vilde det være tilstrækkeligt til at bevise Rigtigheden af vor Paastand; thi Apostlens Ord ere saa tydelige og klare, at de ere mere end tilstrækkelige for et ørligt Sind. Ikke desmindre kan det være muligt, at han angaaende det specielle Lærdomspunkt har skrevet og sagt meget mere end det, han netop nu nævnte i Forbigaaende, idet han berørte et dermed nær beslægtet Princip. Dette var nejlig ikke hans første Epistel til Korinthierne, hvilket kan ses af 1 Kor. 5, 9. Men vi have ikke faaet Lærdommen om Daab for de Døde fra den saakaldte „solitary Text“, men ved direkte Åabenbaring fra Himmelten i de sidste Dage. Da Paulus omtaler Principet, siger han intet om Maaden, hvorpaa Ordinancen skal udføres, hvem der skal udføre den, eller hvem der kan være Stedfortræder for de Døde; heller intet om, hvorledes Handlingen skal nedskrives, og paa hvilke Betingelser den kan blive effektiv. Men disse Ting ere alle blevneaabenhærdede ved Joseph Smith, og Myndigheden til at udføre disse Ordinancer er gjengivet, saaledes at det store Arbejde af Stedfortrædere og Gjenløsning for de Døde kan blive udført af deres efterlevende Slægtninge, som selv have annammet Evangeliet og beredt sig til at blive Frelsere paa Zions Bjerg. Disse hellige Handlinger ville blive godskrevne dem, for hvem de ere udførte, naar de i Andernes Verden vise Lydighed mod de Principper, som de ere villige til at annamme, uanset naar det sker, og disse Handlinger ville saaledes ikke udføres til Unhytte.

Guds Retsfærdighed, Barmhjertighed og Kjærlighed kommer saa smukt frem i denne omfattende Frelseplan for hele den menneskelige Familie ved Annamelsen af det ene evige Evangelium enten i Legemet eller udenfor Legemet. De ere alle de samme intelligente og ansvarlige Bæsener enten i Kjødet eller i Alanden og ere i Stand til at gaa fremad, med Evner og fri Willie til at antage eller forkaste Sandheder, til at være lydige eller ulydige og til at udøve den Handlefrihed, som tilhører ethvert aandeligt „Fag“, og som gjør ham eller hende ansvarlig oversor en retsædig Dommer, naar enhver vil modtage Løn for sine Gjerninger. Ligesom Jesus efter sin Død prædikede Løssladelse for de Fængte og aabnede Fængslets Døre for de Bundne, saaledes har han nu ved guddommelig Åabenbaring befolket hemyndigede Tjenere til af Kjærlighed at fortsætte hans Arbejde for Menneskeslægtens Gjenløsning i Andernes Verden. Evangeliet maa „prædikes til al Skabningen“. Hedeningerne ville faa det at høre; alle Stammer, Tungemaal og Folk ligeledes; thi der er kun een Vej til evigt Liv, hvorved forstaas den fulde

Herlighed af en evig fremadstridende Tilværelse, med alle en Mands Evner og Kræfter gjengivet ved Opstandelsen, udødeliggjort og lig Kristus fortsættende evig Formærelse gjennem Verdener uden Ende. Alle de Mennesker, som ikke hørte Evangeliet i dette Liv; men som vilde have annammet det, hvis de havde hørt det paa Jordens, ville faa Adgang til celestial Herlighed. De, som annamme Evangeliet i Aandeverdenen, men som ikke vilde have modtaget det i Kjødet, ville faa Adgang til en ringere Herlighed, den terrestriale. Saadanne, som forkaste Sandheden her paa Jordens, naar den bliver dem tilbuddt, og fremture i et forsærligt synligt Levnet, ville fastes i Helvede, hvor de ville forblive, „indtil de have betalt indtil den sidste Hvid“ og tilsfædssillet Ketsærdfigheds Førdringer, hvorefter de ville forundes en forskellig Herlighed, i Sammenligning som Stjernernes Glands, kaldt den telestiale Herlighed. Men Fortabelsens Børn, de, som synde mod den Helligaand, efterfølge Satan og forsærlig vende sig bort fra Gud, uagtet de have annammet Lys og Magt til at blive Guds Sønner, kunne ikke blive frelste i Guds Herlighed, men ville modtage deres Del med Djævelen og hans Engle. Det Spørgsmål er bleven fremsat, hvorfor vi ikke bede for de Døde, da vi dog døbes for dem? Svaret er: Gud haraabenhæret Ordinancerne for de Døde, saaledes at det, de ikke selv kunne udføre, maa udføres ved Stedsfortrædere, ligesom Kristus gjorde for os Alle, overladende os selv at udføre det, som vi kunne; men han har ikke givet Besaling til at gjøre Noget for dem, som de selv kunne gjøre. Det er sandt, at vi bede for hverandre, men vi kjende deres Stilling og Omstændigheder, for hvem vi bede, vores Slægtninge og Venner, ja, under tiden endog vores Fjender; de, som ere bag Sløret, ere imidlertid uden for vor Kreds og adskilte fra os i en viis Hensigt; vi bør dersor være Herren meget taknemlige, fordi han har vist os, hvad vi kunne udføre af praktisk Natur for vores Afdøde. Naar vi engang forlade dette Liv og komme iblandt dem, ville vi maa ske ogsaa blive i Stand til at bede for dem, men indtil da have vi ingen Besaling til at bede for dem.

Jo mere dette Princip beskues i Guds Aands Lys, jo mere stort og herligt fremstiller det sig for vort Blif; det er af et saa stort Omfang og af en saa vidtrækkende Bethydning, at det løftter os op over dette jordiske Liv, aabner Fremtidens Syner for os og sylder os med Kjærlighed og Hengivenhed for vor evige Fader, hvis Visdom ingen Grændse kjender, hvis Kjærlighed er uudtømmelig, og hvis Misskundhed er over al hans Skaberværk. Til ham være Magt og Herlighed for evigt. Amen.

Herrens Gjerning usættelig for Menneskets Forstand.

Tale af Eldste B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City

den 12. September 1909.

(Sluttet fra Side 348.)

I Navigation ere vi voxede fra det gammeldags Skib, der dreves frem ved den lunefulde vind, til de mægtige flydende Paladser, som jage over havet lig Expressstog, og Verdenshavene, der engang betragtedes som et frygtet Mysterium, regner man nu som en bekvem Landevej for Handel og Komfort. Men Menneskets Opfindsomhed har ikke alene underkastet sig Land og Vand til Transportveje, men i vor Tid synes det, som om Samfærdsel med ligesaa stor hast og Sikkerhed vil muliggøres i Lusten. Indenfor Tidsrummet 1830 til 1909 ere vi voxede fra Tælleprælsen som Velhønsning i vore Huse til det uforlignelige elektriske Lys. I Kommunikation ere vi voxede fra den almindelige Postbefordring til Telegrafen, ja den traadløse Telegraf og Telefonen, saaledes at vi nu kunne komme i øjeblikkelig Forbindelse med alle Dele af Jordens. Intet af Bethydning kan finde Sted i Aften i Jordens fjerneste Zoner, uden at det kan læses i Morgenbladene ved vort Frokostbord. Bidere ere vi fremadskridende i Midler for universal Fred paa Jordens; thi med de uhyre Maskiner for Ødelæggelse synes det nu, som om Lustens Erobring vil aldeles unyttiggøre alle Krigsvaaben paa Landjorden. Dersor bliver det af største Vigtighed for Statsmænd at komme sammen og finde en fredelig Løsning af Stridspunkter. Den Tid synes ikke fjern, da „de skulle omsmede deres Sværd til Hækler og deres Spyd til Haveknife; et Folk skal ikke løste Sværd mod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i Krig“. Dette var den gamle Profets Syn. Saadan er Tilstanden, i hvilken vi leve i denne Tid; en Tid, i hvilken Ejendomsretten er mer betrygget end nogen Tid før; en Tid, i hvilken personlig Frihed er større end nogen Tid før; en Tid i hvilken Livets Bekvemmeligheder nydes blandt Massen af Folket i ligesaa høj Grad, som kun Konger funde nyde dem i fordums Dage. Naar jeg ser alle disse Velsignelser og betænker, at de stadig forøges, naar jeg ser Principperne af universal Broderskab udvides, naar jeg iagttager, hvordan stor og mægtig Intelligens bryder sig frem over Grændselinerne af kristen Tænking og opfatter Guds Sandheder og væver dem sammen i praktisk Filosofi, der vil hjælpe til at gjøre Jordens Indvaanere modtagelige for Guds Sandheds Fylde, som han har bestemt skulde udøses over Jordens Nationer i de sidste Dage; naar jeg iagttager alt dette, kan jeg ikke nægte, at Himmelens paany er blevet aabnet for Menneskernes Børn, saa at Evangeliets videre Udbredelse af Kundskab sætter Menneskene i Stand til at skabe Oplysning og Bekvemmeligheder i materielle Ting. Guldalderen, som Profeter drønede om og besang, er nær,

Miljenets Morgengry er her tilført. Og i Midten af alt dette har Gud oprettet sin Kirke og beriget den med Kundskab og Midler til Salighed. Han har givet den guddommelig Myndighed til at administrere i Evangeliets Ordinancer. Og dette Værks Komme er Herolden for den moderne Verdens Opvækelse. Thi da Mormons Bog fremkom, blev det et Tegn, hvorved Israel kunde kjende, at Gud havde udræftt sin Haand til at fuldende de Ting, han havde bestemt, angaaende Israels Indsamling og alle Jordens Indbyggeres Lykhalighed, Fred og Betrygelse. (Se Nephi 30 og 3 Nephi 21.) Vor Del af Arbejdet er at proklamere disse Ting, at fremstille Guds Lov og Jesu Evangeliums usignelige Værdi, at lade Menneskene vide, at Gud er ikke en Gud langt borte, men at han er nær, og at Mennesket kan forene sit Liv med deres Gud og føle Inspiration af hans Aand til at gjennemrense og ophøje deres Liv og Levnet, saa at Individer og Nationer maa vandre med Gud i denne den mest betydningsfulde Tidsalder. Men endda saa stor som vor Opsattelse er om Gud og himmelske Ting, saa vær forvisset om, at de himmelske Ting i sig selv ere mangfoldige Gange større, end vor Forstand kan fatte. Profeten talede sandt, da han sagde: „Thi som Himmelnen er højere end Jordens, saa ere mine Veje højere end eders Veje, og mine Tanker højere end eders Tanker“. Men medens vi erkjende Rigtigheden af dette, saa veed vi, at vi have Ret til at nyde en Del af den guddommelige Kundskab og glæde os over deri, ligesom vi denne Dag se et Glimt af Gud; maa vort Møde her vorde velsignet for os, beder jeg i Jesu Navn. Amen.

Gjenopbyggelsen af Jerusalems Tempel.

Bed et nylig afholdt Generalstævne af Frimurerne i New-York blev Gjenopbyggelsen af Jerusalems Tempel taget under Overvejelse, og det blev besluttet, at hvert Medlem skulde yde 5 Dollars (Kr. 18,50) for at danne et Byggefond, ved Hjælp af hvilket Templet skulde gjenopføres i endnu større Herlighed end det første. Hertil vil der medgaa en Sum, der vanskeligt kan fattes af almindelige Dødelige. En amerikansk Matematiker har beregnet Udgifterne og har til Grund for sin Beregning lagt den jødiske Historiker Flavins Josephus. Ifølge hans Optegnelser kostede Salomons Tempel den uhyre Sum af 87,212,210,840 amerikanske Dollars. I vor Tid, der er saa rig paa Ideer og Kuriositeter, er det jo ingenlunde usandsynligt, at et saadant Foretagende kunne finde Tilslutning, og Pengespørgsmaalet vilde mulig blive det mindste. Spørgsmaalet er bare, om Tiden er kommen. De Sidste-Dages Hellige alene have allerede bygget 6 Templer, ingen af dem mindre og et af dem større end Salomons Tempel, og Udgifterne hertil have andraget ca. 8 Mill. Dollars. Naar vi, knap 400,000 i Antal, have udført et saadant Arbejde, vil det ikke være noget Mirakel, hvis Salomons Tempel gjenopbygges i vor Tid af et saa udbredt Selskab som Frimurerne.

Onsdag den 1. December 1909.

Ole J. Sitterud,

den nylig beskirkede Præsident over Bergens Konference, blev født den 17. Oktober 1848 i Odalen, Norge. Han modtog sin Skoleuddannelse i Distrikts offentlige Skoler og fik her et godt Grundlag, som han, flittig og kundskabstørstig, byggede videre paa ved Selvstudium i de ledige Timer, hans daglige Arbejdr. levnedde ham. Den 2. Januar 1872 indgik han Ægteksab med Karen D. Ihler, med hvem han har 9 Børn, af hvilke 2 ere gaaede foran bag Sløret. I Forening med sin Hustru annammeude han Evangeliet ved Daab i Kristiania, Norge, den 20. Juni 1875, og den 3. September 1876 emigrerede de begge til Utah. De bosatte sig først i Lehi, men flyttede derfra til Fountain Green i April 1877. Her boede de til Juni 1884, da han tilligemed flere andre kaldtes til at rejse til Emery County og anlægge Byen Orangeville, og her havde han Lejlighed til at lære Nybyggerlivets praktiske Sider at kjende; han blev en meget værdifuld Faktor blandt sine Brødre i dette og senere Arbejder og grundlagde her et permanent Hjem. Som

Ole J. Sitterud

Tegn paa Medborgernes Tillid blev han i 1894 valgt til (County Clerk and Recorder) Amtsskriver og gjenvalgtes i 1896 og 98 til samme Embede, men desuden har han beklædt flere andre Tillidsposter. I kirkelig Henseende har han ogsaa været brugbar og aktiv. Saaledes blev han i 1880 ordineret til Medlem af det 91. Quorum af de Halvfjerds, og i 1886 beskirkedes han til en af sit Quorums syv Præsidenter. Han virkede som Lærer i Wardet i 25 Aar og som Søndagskolebestyrer i 11 Aar. I 1902 blev han kaldet til at udføre en Mission til Skandinavien, men Sygdom hindrede ham i at rejse før d. 4. Juni 1909. Han blev først beskirket til at virke i Bergens Konference i Norge og derefter ved Konferencemødet den 31. Oktober til Præsident over Bergens Konference. De udmærkede Egenskaber, han er i Besiddelse af, vil gjøre ham vel stillet til dette Embede.

Missionsnigheder.

Ankomst. Den 27. November ankom følgende Aeldster for at virke i den skandinaviske Mission: Victor Mortensen og Lorenzo Swensen fra Montpelier, Idaho, Anthou Cramer fra Cleveland, James G. Christensen fra Hyrum, James P. Christensen og Jonathan W. Andersen fra Brigham City, Utah.

Besiddelse. Aeldsterne Victor Mortensen og James P. Christensen til at virke i Aalborg Konference, Anthou Cramer til at virke i Aarhus Konference, James G. Christensen og Jonathan W. Andersen til at virke i Københavns Konference og Lorenzo Swensen til at virke i Kristiania Konference.

Forsyftelse. Aeldste David Christiansen fra Trondhjem til Københavns Konference.

Afrejse. Aeldsterne Orson F. Christensen, Jacob Petersen og Enock E. Christoffersen afrejste fra København den 23. November for at besøge Tyskland og Frankrig og fortsætte Rejsen til Liverpool, hvorfra de to Førstnævnte ville afsejle til Amerika den 4. ds. med Dampskibet „Celtic“, medens Broder Christoffersen vil afsejle den 9. ds. med Damperen „Dominion“. Aeldste Søren Christiansen fra Christiania Konference afsejlede fra Liverpool med Dampskibet „Canada“ den 18. November.

Besøgende. Aeldste Orson F. Christensen, som har virket i Kristiania Konference de sidste 2 Aar, og som er blevet løst for at rejse hjem, har opholdt sig i Danmark et Par Uger for at besøge Slægtninge; han var også her i København nogle Dage og talte i Mødet Søndag Aften den 21. November.

Eft venligt Ord til de Hellige.

Vi ønske at henvende os til de Hellige i den skandinaviske Mission for sammen med dem at overveje tidssvarende Forbedringer paa et og andet Omraade; vi føle os forvissede om, at de ville blive til gjensidig Gavn for Alle, som ville annehmen vore Raad i den rette Land. Det forekommer os, at vore Aeldsters Udgifter i mange Tilfælde ere store, og ved nærmere Bekjendtskab viser det sig, at vore Missionærer bære Byrder, som ikke bør hvile paa dem. Ikke alene bære de deres Rejseudgifter, betale deres Kost og Logi, Renlighed o. s. v., men de betale ogsaa de Bøger og Skrifter, som de gratis uddele, og de Løkaler, som de leje til Møder. Og dette er endda ikke Alt; de maa som oftest ogsaa yde Hjælp til Fattige og Trengende i de Distrikter, hvor de virke, og det løber ofte op til mere, end de kunne taale; det bør nemlig erin-

dres, at mange af vore Missionærer ere Familiesædre og have kun sig selv at stole paa med Hensyn til de Udgifter, der medgaa under deres 2—3 Aars Ophold i disse Lande; andre ere Sønner af Forældre, der som oftest med betydelige Øfre maa tilvejebringe det Fornødne til deres Sønners Mission; dersor bliver det en økonomisk Pligt for enhver Eldste at anvende sine Midler med Forsigtighed og Forstand i Arbejdets Udøvelse uden dersor at hensalde til Gjerrighed, der jo ikke er stort bedre end Ødselhed. Det ser ud, som om nogle af de Hellige i de senere Aar have faaet den Opsattelse, at vore Brødre fra Utah ere „Guldbaroner“ og saa velstillede, at de kunne betale for enhver Tjeneste, der ydes dem, og for enhver Hjælp, de behøve. Disse Forhold kunne let fremkalde Misforståelse mellem Missionærerne og de Hellige, saaledes at en Eldstes Brugbarhed og Værd i enkelte Tilfælde bedømmes efter hans finansielle Evner.

Vi have Tilfælde i denne Mission, hvor Eldster have maattet betale Besøgendes Ophold ved en Konferencemønkomst, ja endog bestridt Bedkommendes Rejsomkostninger. Et saadant godt Hjertelag er vel rosværdigt fra Eldsternes Side, men moralisk fordærvligt for dem, der høste Fordelen; det fremkalder nemlig let en Følelse af Uselvstændighed og Taknemlighedsgjæld hos Modtageren, og det opvækker let Misundelse hos dem, der ikke nyde den samme Fordel. Søg heller at vække Energi og Foretagsomhed hos Enhver for selv at naa det forønskede Maal. Vi tenke selvfolgelig ikke paa dem, som ere hjælpeløse og fattige; men de blive som oftest forglemte. De iblandt os, som for 20—30 Aar siden virkede i disse Lande som Missionærer, mindes endnu med Taknemlighed de Hellige, der ikke alene kappedes om at bespise os og yde os Logi Natten over, men undertiden vaskede vort Tøj og i enkelte Tilfælde endog gav os et eller andet Klædningsstykke. Og disse Handlinger udøvede de med Fryd og Glæde, fordi de troede Frelserens Ord i Matthei Evangeliums 10. Kap. 40—42 Vers: „Hvo, som annammer eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som harer udsendt mig.“

Hvo, som annammer en Profet, fordi han er en Profet, skal få en Profets Løn; og hvo, som annammer en Retsfærdig, fordi han er en Retsfærdig, skal faa en Retsfærdigs Løn.

Og hvo, som giver en af disse Ringe ikun et Bæger koldt Vand at drifke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.“ De, som i Frelserens Dage viste en saadan Venlighed mod hans Sendebud, fik Løfte om den samme Belønning som selve Sendebudet, og Frelseren har intet Steds tilbagekaldt dette Løfte; men Enhver, som øver Tro ved lignende Benskabsbeviser mod de Herrens Tjenere, som ere i hans Midte i Dag, vil erfare, at Gud, som gav Forjættelsen, er trofast. Det vil foraarsage en nøjere Forbindelse

mellem Ældsterne og de Hellige; de Hellige ville føle, at netop fordi de ere meddelagtige i Arbejdet, ville de ogsaa faa Del i Besønningen, og selv den, der maa lægge „Enkens Skærv“, vil forstaa, at han har lagt saa meget, ja mere i Templets Kiste end den, der har givet af sin Overflod; Gud ønsker, at Gaven skal komme fra Hjertet. Vor Tid er opfyldt af Overslag og Beregninger, og der findes Mennesker, som kun slutte sig til et eller andet religiøst Samfund for Bindings Skyld, selv om de ikke tro paa dette Samfunds Lærdomme. Saaledes træffe vore Missionærer i de orientalske Lande paa Individer, der tilbyde at blive Medlemmer af Kirken, naar de kunne blive sikrede saa og saa meget pr. Maaned eller Aar; hvis noget Samfund tager imod saadanne Tilbud, vinder det disse Individer, saalænge „Brødet og Fiskene“ varer. Mormonismen hviler paa en hel anden Grundvold. Over Indgangsdøren til Guds Rige staar i Flammekrift: „Hvo, som ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel“. Med Korset menes naturligvis Selvfornægtelse og Forsagelse, at lægge Alt paa Alteret, om det forlanges. Endog Livet selv skulde agtes ringe for Herrens Sags Fremme. Deraf bliver heller ikke Mormonismen nogen Godtfjøbsreligion. Vel er Guds Maade fri, ligesom Kirkens Ordinance er for enhver troende Sjæl; men ligesom Bierne i Stadet maa enhver af dem, der høre Kolonien til, hde al sin Tid og Glid for at berige den med Sødme fra Mark og Eng. Folket i Utah har lært dette. Trofaste Sidste-Dages Hellige have velvilligt med betydelige Øfre lagt deres Del til hvert Tempel, hvert Forsamlingshus, hvert Skolehus og andre lignende gavnlige Foretagender, ja endogsaa mere, den Fattige med den Rige har betalt sin Tiende og Fasteoffer Aar efter Aar, hjulpet Syge og Trængende, „stilnet Enkens Hjertehavn og Faderløses Graad“, som vi synge i Salmen; med eet Ord: Vi have forsøgt at gjøre Alt, hvad vi formaa, og Herren har gjort Resten. Det er dette, som vi ønske, at vore Hellige i disse Lande skulle øves i. Udvid eders Hjerter ved uegennytlig Besøgjørenhed. Herrens Ejendomme, som ere i eders Midte, have ofret meget for at komme, og de ere ikke her for at ligge nogen til Byrde; men hellere end at tage mod deres Gavmildhed mod eder, saa viis eders gode Hjertelag mod dem ved at indbyde dem til eders Hjem og give dem af eders tarvelige Maaltider, en Nats Logi, om fornødent, og en eller anden Billighed, og lad dem forstaa, at det er deres Besignelser af Liv, Lys, Fred og Glæde, som I ønske, og ikke netop deres Penge. Derved vil der oprettes en Indersligheds- og gensidig Taknemslighedsfølelse, og Ældstens varmende Haand vil besegle paa eder lidt mere Kraft til at bære Byrden, lidt mere Mod til at kæmpe Kampen, give Haab for Mismod og Tro for Twivl. Disse Mænd ere den levende Guds Ejendom, Sandhedens Sendebud, iførte Himmelens Præstedømmes Myndighed for at administrere Fryd og Salighed, hvor de komme. Alt, hvad

I derfor kunne gjøre for at lette dem Byrden, glæde og opmuntre dem under deres Fraværelse fra Hjem og Familie i det fjærne Vest, vil forøge eders egen Glæde og skabe sympatetiske Hjerter for eder og maaſke blive en rig Kilde til materielle Belsignelser for eder i Fremtiden. Husk: „Hvo, som giver en af disse Kinge ikun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Øn.“

Efferaarskonferencen i Bergen

tog sin Begyndelse Fredag den 29. Oktober Aften Kl. 8 i de Sidste-Dages Helliges Lokale, Kong Oscarsgade 5. Dette Møde var de Kvindelige Hjælpeforeningers Konference, hvor de forskjellige Grenes Hjælpeforeninger vare repræsenterede, og hvor Rapporter aflagdes angaaende Virksomheden i samme. Tilstede vare de i Konferencen virkende 16 Missionærer samt Missionspræsident Andrew Jenson fra København. De aflagte Rapporter viste, at et godt og rosverdigt Arbejde var blevet udført i det forløbne Åar, og Alle følte sig opmuntrede til at fortsætte det gode Værk. Taler og Sang vekslede Resten af Tiden. Blandt Talerne vare Eldste Anton J. Sørensen, Konferencepræsident Enock E. Christoffersen og Missionspræsident Andrew Jenson; de omtalte alle den store Bethydning, Kvindens Arbejde overalt i Verden har saavel i Stat som i Kirke; navnlig have de Sidste-Dages Hellige en klar Forstaaelse heraf. En smuk Sang blev sunget af en Kvartet, bestaaende af Eldsterne W. H. Wilde, G. W. Thulin, Henry Amundsen og James C. Christensen. Det interessante Møde sluttede med Sang og Bøn.

Lørdag den 30. Oktober Aften Kl. 8 afholdtes det første Møde af den egentlige Konference med Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyft“. Bøn af Eldste James C. Petersen.

Præsident Christoffersen udtrykte sin Glæde over Lejligheden til paany at samles med de Hellige i Konference; han ønskede, at en rig Fylde af Guds Land maatte være tilstede i alle vore Møder, og han bød Alle et hjerteligt Velkommen.

Følgende Eldster aflagde derpaa Rapport over deres Virksomhed og Stillingen i deres respektive Arbejdsmarker som følger: Carl Hjær og W. D. Norman, Haugesund, Crastus Johnsen og Franklin J. D. Jensen, Nalesund, Torkel E. Torkelsen, Flekkefjord, Geo. P. Georgersen, Stavanger, og James C. Christensen, Bergen. Alle udtrykte de deres Glæde over den nuværende Stilling og over de gode Udsigter for Værkets Fremme; de følte alle stor Interesse i vedblivende at virke som Evangeliets Budbærere. Til Slutning udtalte Præs. Andrew Jenson sin sørdeles Tilsfredshed med de aflagte Rapporter og takkede Eldsterne

for deres Hvid og Fver i deres Arbejde. Han opmunstrede dernæst Alle til at leve et Liv, der kunde være et Eksempel for Andre, samt til at pleje Kjærlighed i Hjemmet og at elske alle Mennesker, selv vore Fjender, hvis vi havde nogen. Mødet sluttedes med Salmen: „Fra Him-lens høje Hvelv“. Takføjelse af Eldste Edward P. Makelprang.

Søndag Formiddag kl. 11 afholdtes Søndagskolernes Konference, der var velbesøgt saavel af Medlemmer som af Fremmede. Mødet aabnedes med Sangen: „Altter vi mødes i Skolen i Dag“. Vøn af Broder Sigvard Højem. Af de aflagte Rapporter over de 4 organiserede Skoler fremgik det, at Skolen omfattes med Interesse, saa vi ogsaa gjennem den samle Venner, og Indflydelsen er god overalt, hvorhen den naaer. Et interessant Program udførtes dernæst paa en overmaade rosværdig Maade af Bergens Skoles forskellige Klasser. Præs. Andrew Jensen benyttede til Slutning Lejligheden til at udtales sin store Tilsredshed med de aflagte Rapporter og over Programmets gode Udsørelse; det talte højt til Ros for baade Bestyrelse, Lærere og Elever. Han dvælede dernæst ved den Kjærlighed, de Sidste-Dages Hellige have til deres Børn, og hvor meget det ligger dem paa Sinden at bibringe dem Lærdom og god Opdragelse. Han opmunstrede til Lydighed mod Forældre, Lydighed i Skolens Gjerning og Kjærlighed til det Rene, Noble og Gode, saa at de kunde voxe op til nyttige og store Mænd og Kvinder i den Verden, hvori de leve. Mødet sluttedes med Salmen: „Er der Solsskin i dit Bryst“. Takføjelse af Eldste O. J. Sitterud.

Søndag Eftermiddag kl. 3 fortsatte Konferenceforhandlingerne med Salmen: „O, Brødre, Søstre, lad os saa“. Vøn af Eldste Torkel Torkelsen. Eldsterne Geo. W. Thulin, Anton J. Sørensen og Ernstus Sørensen vare de første Talere; de dvælede især ved Evangeliets første Principper og deres Bethydning for Menneskeslægtens Frelse.

Derefter oplæste Præs. Enock G. Christoffersen den statistiske Rapport over Konferencen som følger: 17 Missionærer, 85,340 Skrifter og 2,160 Bøger omdelte, 41,765 Fremmedes Huse besøgte, 3,038 evangelistiske Samtaler, 440 Møder, 32 nye Medlemmer døbte, 6 Børn velsignede.

Præs. Andrew Jensen foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter, som de vare vedtagne ved sidste Konference i Salt Lake City, samt Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Andrew Jensen som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne“ og Henry D. Poulsen som Missionssekretær, Ole J. Sitterud som Præsident over Bergens Konference (aflöser Enock G. Christoffersen, som blev løst for at rejse hjem) med Wilford H. Wilde som Sekretær.

Bergen: James C. Christensen som Forstander med Torkel Torkelsen, Henry Amundsen og W. H. Wilde som Medarbejdere.

Aalelund: Graftus Johnsen som Forstander med Edward P. Mackelprang som Medarbejder.

Hangesund: Carl Kjær som Forstander med W. D. Norman som Medarbejder.

Egersund: George P. Georgersen som Forstander med Franklin J. D. Jensen som Medarbejder.

Stavanger: Anton J. Sørensen som Forstander med Nephi Hansen og Geo. W. Thulin som Medarbejdere.

Præs. Jenson talede derpaa til Forsamlingen om de Helliges Bligter o. s. v., hvorefter Mødet sluttedes med Sangen: „Hilsen nu Zions den herlige Morgen“. Takføjelse af Eldste O. J. Sitterud.

Søndag Aften kl. 8 aabnedes Mødet med Salmen: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst“. Bon af Eldste James O. Christensen. Eldste Edward A. Olsen udtalte sin Glæde over, at han i de sidste 2 Aar havde haft Lejlighed til at forkynde Livets og Saliggjørelsens Ord til sine Medmennesker; han var ogsaa glad ved nu at være blevet hederligt løst med Tilladelse til at vende tilbage til sit Hjem i Zion.

Præs. Enock E. Christoffersen fremstod dernæst og ytrede sin Tilsfredshed med, at han her havde Lejlighed til at sige de Hellige i Bergens Konference Farvel efter et 6 Maaneders særdeles behageligt Op hold iblandt dem; han havde i den Tid lært at elske Folket baade i og udenfor Kirken. I 30 Maaneder havde han anvendt sin Tid, sine Evner og sine Midler til Sandhedens Fremme i Norge, og han var taknemlig til Gud, hvis han havde været i stand til at udrette noget Godt. Det var med Tak til alle de Hellige for deres udviste Tilstid og Venlighed og med venmodige Følelser, han forlod dem, men tilsige med Glæde over, at han snart skulle gjense sine Kjære i Bjergenes Dale i det fjerne Vest. Han formandede Enhver til at være trofast i sand Gudsfrugt; Dagen vilde da ikke ikke være fjern, da vi kunde nyde den Glæde at mødes igen.

Til Slutning talede Præs. Andrew Jenson til Forsamlingen paa en interessant og klar Maade. Han sammenlignede Kristi Lærdomme, som han har efterladt os i den hellige Skrift, med de mange Mennefolkedomme, som nu give sig ud for at være det eneste sande Evangelium. Han bevidnede, at Gud igjen havde organiseret sin Kirke og benydiget Mænd i Kjødet til at administrere i dens Ordinancer, og at Eldsterne, udsendte fra Zion, vare i Besiddelse af denne Myndighed. Mødet sluttedes med Salmen: „En Dag jeg paa et ensomt Sted“. Takføjelse af Eldste J. C. Petersen.

Mandag Formiddag aholdtes Præstedømsmøde, hvor enhver Eldste til Lejlighed til at meddele sine Missionserhøringer og personlige Følelser; alle Eldsterne vare villige til at fortsætte i det gode Arbejde, som det var anbetroet dem at udføre. Præs. Christoffersen takkede Brødrene

hjertesigt for den Tillid og Kjærighed, de havde vist ham i den Tid, han havde betjent dem som Præsident, og nedbad Guds Velsignelse over dem.

Præs. Jenson gjorde dernæst nogle Slutningsbemærkninger og bevidnede sin Tilsfredshed med det Arbejde, Eldsterne havde udført i de forløbne 7 Maaneder; han opmuntrede dem til ikke at blive trætte, men fortsætte med fornyet Mod og Ufortrødenhed. Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste Nephi Hansen.

Mandag Aften samledes de Hellige til Nadvermøde, der aabnedes med Sang, og Bon af Eldste James C. Christensen. Carl Kjær forklarede Nadverens Hensigt og Bethydning, hvorefter den administreredes af Eldsterne O. J. Sitterud og Geo. P. Georgersen.

Derefter gjorde Præs. Sitterud nogle Bemærkninger; han vidste, at der hvilede et stort Ansvar paa ham i det Embede, der nys var blevet ham anbetroet, og han anmodede de Hellige samt Eldsterne om at op holde ham i deres Tro og Bonner, samt udtalte, at hvis Enhver vilde bestræbe sig for at gøre sin Pligt, vilde vi blive rigt velsignede i vores Arbejde og i vores ørlige Bestræbelser. Eldsterne W. H. Wilde, Nephi Hansen og Henry Amundsen talede derefter i Korthed og bar deres Bidnesbyrd angaaende Evangeliets Gengivelse til Jorden.

Den resterende Del af Tiden afbenyttedes af Præs. Jenson, som gav de Hellige værdifulde Raad og Formaninger vedrørende deres daglige Liv og Vandet, og baade Hellige og de Fremmede lyttede med spændt Opmærksomhed til det, der blev sagt, hvilket var Livets og Sandhedens Ord. Mødet sluttedes med Salmen: „Almagts Gud, vi for din Trone“. Tak sigelse af Eldste Torkel E. Torkelsen.

Som en smuk og passende Afslutning paa det Hele blev der Tirsdag Aften afholdt en Fest i Lokalet til Ere for de bortdragende Brødre, inden de toge til deres respektive Arbejdsmarker. Alle bænkedes om et veldækket Bord, hvorefter et rigt og afvexlende Program blev udført; Tiden svandt under uskyldig Munterhed og Søskendefølelser, hvor Hver gjorde sit til at højne Aftenens Festpræg.

Onsdag Aften holdtes en Fest for Børnene, hvori ogsaa ældre Folk deltog. Præs. Jenson meddelte en Del besynderlige Skikke blandt Jordens forskellige Folkeslag, der morede Børnene meget. Samme Aften Kl. 10 afrejste Præs. Jenson tillige med flere Eldster Syd paa for at afholde Møder i Byerne der. Konferencen var fra Begyndelsen til Enden en herlig Fest, der vil inspirere Enhver til fortsat Dont og Daad.

Wilsord H. Wilde,
Konferencens Sekretær.

Kunstnerfrang.

Fra tidlig i min Barndom jeg ejer Kunstnertrang.
 Jeg formede i Ver og Kridt helt godt saa mangen Gang.
 Af hviden Kridt ret ofte et Kunstmærke ud jeg sit;
 Men Dagen efter faldt det for Drengenes Kritik.
 De fineste Modeller i bløden Ver blev skabt;
 Men aldrig blev de fuldført, og Kunstneren gif tabt.

Men Kunstnertrangen sidder dog endnu i mit Blod.
 Endnu jeg modellerer, skjønt tids med højst Mod;
 Thi Malet det blev større, og Stoffet mere fint,
 Og saa Opgavens Storhed har tids mit Hjerte pint.

Det, som jeg nu vil forme, det er en rigtig Mand;
 Men hvordan det skal lykkes, gaar over min Forstand;
 Thi Stoffet er mig selv, ja, mit eget ringe Jeg,
 Om end det lykkes Andre, det fejler rent for mig.

At saa mit eget Væsen til ret at ligne hans,
 Der er mit store Mønster og er hver enkelt Mands,
 Det prøver jeg og prøver i Dage og i Aar;
 Men lige langt fra Malet endnu i Dag jeg staar.

Thi Stoffet er gjenstridigt, snart haardt, snart altfor blødt.
 Og hvor det skal leve, det falder tungt og dødt.
 Det er hver Gang det samme i Livets lange Aar:
 Naar stolt Versiotten knæsser, den dybe Revner slaar.

Se, nu er snart jeg gammel, og Haanden svækkes lidt,
 Hvordan skal jeg da naa det, der fejlede saa tids?
 Jeg burde være færdig, men Armen synker mat.
 Kanske det lykkes først, naar Vorherre selv ta'r fat.

Kristian Østergaard.

Indhold:

Gjenløsningsarbejdet for de Døde	353	Missionsnyheder.....	361
Herrens Gjerning usattelig for Men- neskets Forstand	358	Et venligt Ord til de Hellige	361
Redaktionelt:		Østeraarskonferencen i Bergen	364
Ole J. Sitterud.....	360	Kunstnertrang	368

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade II, Kjøbenhavn N.

Trufft hos F. C. Bording (B. Peterien).